

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

POLITIKAI és VEGYES TARTALMU MEGYEI KÖZLÖNY.

Megjelenik hetenkint kétszer: vasárnap és csütörtökön.

Hirdetések és előfizetések főlvetetnek s egyes számok kaphatók helyben:

Muzsik és Parthes könyv- és könyvnyomdájában, Schön Adolf könyvkereskedésében, Hay Sándor dohánytözsdejében, valamint hirdetések s nyiltéri közlemények ugy a fővárosi mint a külföldi összes hirdetési irodákban.

Egy szám 10 kr.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.	
helyben: háttérre fordítva:	
Egész évre	8 frt.
Fél évre	4 "
Negyed évre	2 "
Vidékére postán küldve:	
Egész évre	9 frt. — kr.
Fél évre	4 " 50 kr.
Negyed évre	2 " 25 kr.
Néptanítóknak helyben:	
Egész évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 " — "
Negyed évre	1 " 50 "
Néptanítóknak vidéken:	
Egész évre	7 frt. — kr.
Fél évre	3 " 50 "
Negyed évre	1 " 75 "

Szerkesztőségi iroda és kiadóhivatal:
Csendes-utca, Tóth-féle házban,
hová minden a lap szemléi részét illető közlemény, az előzetesek és hirdetések is küldendők.
Bérmontelen leveleknek fogadtatnak el. Kéziratok nem adatnak vissza.
Szerkesztővel értekezhetni:
d. e. 11 órától 12-ig és d. u. 3-tól 6 óráig.

Sándor és Milán.

Hősei a napnak. Egész Európa kísérő figyelemmel lépteiket. A szlávvilág ösztönszerű anti s synpathiája, a politikusok érdek-szeretete s gyűlölete s a higgadt, józanul gondolkodó emberiség ítelete hallatja szavát fölöttük. . .

Emelkedjünk fölül a szláv-szemponk- és a politikai érdekeken. — Kísértünk meg az emberiség ítéletének adni kifejezést.

Hát kinek van igaza a kettő közül? Elsőben is: egyiküknek sem.

Bulgária kicsiny fejedelme a nagy Európával, annak szerződéssel megkötött békéjével nem szakíthatott. Nem volt rá joga, s igaz oka.

De mégis. Ha csakugyan megbocsájtatható gyarlósága az a népnek, hogy a bolgárnak nevezett porosz herceget jobb szereti feje fölött, ha már neki adták, mint a törököt, ha van abban valami igaz, hogy Sándort népe unszolta Kelet-Rumélia elfoglalására, s ha a mi hűség s nagyravágyás nyilvánul e tényben, azt menti az a tudat, hogy Bulgária s Kelet-Rumélia egy anya ikerszültötte, — s egy szóval, — ha Sándor fejedelem botlása — (nevezük annak!) sokféleképp indokolható — vajlon pálezat törjünk-e fölötté?

Lássuk az enyém s tied törvényét.

Kelet-Rumélia töröké volt. — Bolgár Sándor rátette a kezét.

S ámbár nagy vonásokban — a politika erkölestelen világában más a mérték — ugyanazonos e tény azzal, hogy valamely pórtelkedő szomszédunk elesip egy jókora területet a mi szán tőföldünkől. — Vajjon mi következik ebből?

Minden józan ember egyszeriben rámondja, hogy hát azt nem engedi meg, s bizon a töröknek jogában állott volna védelmezni a magát, mint a hogy mi is védjük házartos, kapzsi szomszédunk ellenében szántóföldünk határait.

A török kardot rántott volna, s fölkeltheti vala a háboru rémeit, — és mi több: egész világ igazat ad neki. De mit tett?

Beperelte Bulgária fejedelmét Európa ítélőszékénél, a nagyhatalmaknál. S várta nagy higgadsággal, hogy ez a tétova, részrehajló, megvesztegetett törvénytsejk, mint fog itélni. — Bizott igazságában, pedig isten ember belátja, hogy a milyen beteg az a török, még Bulgáriával megbirkózhatik. De békén maradt. Várta, mint szól ehhez a böles s igazságos Európa.

S kimerítette türelmét utolsó cseppig. . .

Hanem aztán a mi szántónkból elcsipetett jókora területért a második szomszédunk haragudott meg, s be nem várva, míg a perünk lefolyik, — neki ment a kapzsinak, hogy megfenyítse.

S miért? Tán mert az igazságtalanságot nem tudta lelkére venni. — Dehogy! Csak azért, mert neki meg annak a szántójából kell egy darab s most elérkezettnek látja az időt, hogy ezt elcsiphesse ő is. Mert ő is van olyan legény a csárdában, mint az a másik.

Igen! Milán kötötte föl a kardját, s azt mondta jezsuita-képpel a világ nak, hogy:

„Néztetek ezt a kapzsiságot: Sándor elfoglalta Kelet-Ruméliát, mely a töröké. Nem tűröm! Ha ő kapzsi, én is akarok valamit. — Mert utóbb még majd olyan gazdag s hatalmas lesz, hogy az enyémét is elcsipi orrom elől. Nem! Hadd folyjék a vér pataként! Nekem is kell valami kárpótás.“

Ezt mondta Milán. Sokan igazat is adnak neki. Kísértünk meg mi is.

Nem alaptalan aggodalom ez, — hogy Sándor meggyarapodva Kelet-Ruméliával — később annyira megerősödik, hogy a független Szerbiára veszélyessé válhatik. És az ellenséget senki se szereti feje fölő növeszteni, De mi következik ebből?

Az e, hogy 10—15000 embert a legiszonyabb halál martalékjával dobjon, annyi ezret örökös nyomorokké tegyen?

Avagy talán az következik, hogy mivel a török is érdekelt, sőt talán első sorban az, s mivel az is a bírósághoz fordult, — oda forduljon Milán is, — mondván: állítsátok vissza a statusquo antet, avagy adjatok nekem is valamit. . . .

Bizonyosan ez!

De ha Milán véres karddal a kezében csakugyan kivijja azt a mit akart, — hát a győzöt rendszerint igazoltnak mondják.

De nem győz! Az a rongyosnak elcsuolt, gyámoltalan bolgár, az a rendezetlen, fegyelmetelen sereg, az ő jól fegyelmezett nagy s erős seregeit tönkre teszi.

Kellett-e ez neki?

Ilyen esattanos pofon Európa színe előtt?!

Ezt a szégyent nem érdemelte meg Szerbia, s ezért Milán felelős.

Hiába! Tudjuk, hogy érdektársa vagyunk Szerbiának. Ausztria-Magyarország barátja neki, — de nem tehetünk róla: nincs igaza!

A szorongatott bolgár fejedelmet mindenki inkább megtámadhatta volna, mint Milán, a ki jól tudja, hogy két

A „Zombor és Vidéke“ tárczája.

A JUBILÁNS

önvallomása

1885. november 29.

Irtá: **Mindigaz.**
Mores hite, heat
nides, fleant iura!

Hej! mit nekem az ünnepeid —
Mit ér sok ezira szóbeszéd,
Magamba szállva: régi vád
Mi tépi keblem belsejét,
Ne lettem von' aposztata
Hol állna most e szép haza!

A szolgák törpe sergo mind
Hizelgők görnyedő hada —
Mit ér nekem kongó szavok
Sivár unalmas hanglaza —
Italra ajkad epedez
Forró láz marja testedet,
Iszol — csak inkább dül a kór!
Igy ér a szóár engemet:
Ne lettem von' aposztata
Hol állna most e szép haza!

Csalódott hű lányzóra raksz
Ruhát virágost, ékkövet,

Vesztett boldogság szívembét
El nem takartad, ha szeret,
Igy nem fűdi el pompa sem
Megalkuvás zord érzetét
Inkább keservesbbé teszi
Hitehagyottnak végzetét:
Ne lettem von' aposztata
Hol állna most e szép haza!

Tíz évig védtem szent ügyet,
Jó úton szölgáltam hazát,
És gyűlni zászlaim köré
Láttam nagyját meg apraját;
Emlékszel e Debreczen
Mint hallád egykor eskümet
Isten szabad ege alatt:
„Sohsen hagyom el elvemet“!
Ne lettem von' aposztata
Hol állna most e szép haza!

Nagy ügy hevíté hiveim —
Ma hivatát: mi kell nekik,
Lefkes sergem volt egykoron,
Hűséget ma csak színelik —
Szent tűz helyett rút füstgomoly —
Fulladt a lég köröttem itt,
Vagy álmodom, vagy ebredek,
A szörnyű szózat mindenütt:
Ne lettem von' aposztata
Hol állna most e szép haza!

Tíz éve mult — hogy ott hagyám
Nagy elv gránit-talapzatát,

Mocsárba léptem, hol lidérc
Tévutba ejti a hazát,
S lám! mégis gyűlnék körülem
Tisztelegők tarka hadai
Szemökből, vélném, olvasom
Csak ezt akarják mondani:
Ne lettem von' aposztata
Hol állna most e szép haza!

Oh szűnjetek — gynyolni már . . .
Klíó! te meg ez ünnepet
Ha felírod, kimelj! kimelj
Hisz rettegem ítéletet:
Ne lettem von' aposztata
Hol állna most e szép haza!

Tisza Kálmán jubileuma.

Midőn e sorok napvilágot látnak, már tolong a tömeg, egymás nyomában levele állanak a küldöttségek, hogy azt a nagy embert, a ki Magyarországon 10 éven át kormányzott, — imádatserű hódolattal vegyék körül. — Ennek az örömnepnek tanuja a nemzet, melynek nagy fractioja kénytelen-kelletlen áll a hódolók közé, nagy fractioja némán s blazirt egykedvűséggel szemlélő álláspontot foglal el, — maga a nemzet zöme azonban egy nemét az arcucapásznak érzi s szégyenpir futja át arczat a gondolatra, hogy a hazaszeretet annyira súlyyodt már a szivekben, miszerint a kár-

hozatos s hazaellenes a nemzet színe előtt mint hazaifas és dicő ünnepeletetik.

Ha nem lenne olyan igen komoly dollog, ha nem érezné minden ember annak a 10 évnek a súlyát, mely alatt Tisza uralkodik, — lát lehetne — legalább itt a vonal alatt — humorizálni.

Mert kómiuk dolog is az, hogy a Tisza-jubileum összesik két olyan törvényjavaslattal, melyeknél alkotmányellenesebbet elképzelni is bajos.

A muszka szarnokszágról ugyan sokat regél a világ, de ha ez a két törvényjavaslat törvényre válik, ha csakugyan 70 passalikra lesz osztva ez a haza, melyben 70 pasa osztja kény s kedv szerint rendeleteit s 5 évre megválasztott többség szavaz meg mindent a mit csak Tisza akar, — akkor a világ nem muszka-világról, de Tisza uralmáról fog regélni s a Bach szisztéma nem nyujtott annyi anyagot ehhez, mint nyujtand ez rendszer.

S az aljasság eme fokára súlyyodt kormányelnök jubilál, de nem akad senki malmelukai közül, a ki bírna elég erkölcsi bátorsággal, hogy ez alkalommal elébe lépne s szólna hozzá, mint az alábbiakban következik:

Excellentias miniszterelnök Ur!
Kegyelmes Uram!
Te immáron 10 éve uralkodol dicő-ségteljesen ez országban. Kevés halandónak

Járásból: Ada s Moholy községek. Ó Besei ker. az ó-besei járásból: Ó Bese s Petrovosszéllő községek. Tisza Földvárj ker. 1. az ó-besei járásból: Tisza Földvárj, Szentalmas és Turia községek. II. A zsályai járásból: Csurgó és Nádaly községek. Zentai kerület: Zenta rendezett tanácsa varos.

Apatinból írják: Az apatinai templom óra és a távirás óra között nem kevesebb mint 38 perc különbség van, mely visszáság a távirás hivatalnok — ki pontos ember — és a publikum közt kellemetlenségeket idéz elő. Nem találkozik Apatinban „Tekintély”, mely az órás é tisztán önféjűségéből eredő személyének véget vetne? Mert mégis csak sok, hogy Apatinban a nap 38 perccel korábban kel mint pl. Zomborban!

A földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszter Szalágyi György ó-kanzsai lakost a zentai járásra az állandó gazdasági tisztel bízta meg.

A szegény gyermekek karácsonyfája javára december 6-án esti 5 órakor a megyeháza nagytermében énekel és szavalással egybekötött gyermek színi előadás tartatik.

Beküldetett. A nagyműveltségű földművelés- ipar és kereskedelemügyi m. kir. min. nisterium magas engedélyvel folytat a I. év elején belpélt első éves növendékek a zárvizsgálat megtartani határozatán, erre december hó 15-ik napjának reggeli 9 órája tüzetett ki. — Szobornya B-riatalab.

Csőd. Hacker Salamon és fia zentai kereskedő cég, csődbe jutott.

Jótétemény. Adén Engelmann festvérek, ez évben ismét 12 iskolás szegény és jó tanuló gyermekeknek ruhát készítettek.

Különös lakodalmol volt nov. 24-én Apatinban, hol ugyanis Müller József előkelő földműves egybehívott diszes vendégeivel a sorrendet megfordította. Először a szokásos diszes ebéd s csak ezután mentek templomba, mely azonban szerencsés véletlennek mondható, mert a házassaladók számára, kik rokonságban vannak, a délutáni postával érkezett csak meg a szükséges dispensáció. Így történt, hogy polgármesterünk csak rövid ideig volt kénytelen vendégeit visszatartani, a menyegzőben megesküdött, hogy senki fiát addig háza nem bocsátja, míg a dispensáció meg nem érkezik. A véletlen kedvezett.

Gyászír. Kuts János csata-aljai gazdag birtokos, f. hó 20-án életének 78 ik évében, végegyenülést folytán elhunyt.

A kuria a napokban teljes ülést tartott melyben döntően sálimondta, hogy idegen udvarba behatoló vádlott által 2 frtot meg nem haladó élelmi cikkeknél elvitele nemcsak tulajdonelleni kibégítés, hanem első sorban magánjogi vétségét is megállapítja, továbbá, hogy egyedül a sértett fél indítványára indítható bűnvádi eljárás folytán a megidézett sértett félnek a végtérágyalásról való elmaradása a vád visszavonásának tekintendő.

A gyümölcsfajlesztés érdekében az orsz. gazdasági egyesület kérészetű osztálya fölirt a földm. miniszterhez, hogy haszon az országutak és vasutak töltéseinek gyümölcsfakkal való beültetésére. Ez intézmény Ausztriában és Morvaországban már be van hozva és igen szép eredményt értek el vele.

A hizaladók felállítására vonatkozólag, a földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi m. kir. miniszterium f. é. 2804 sz. a. a következő határozatot hozta. A hizaladók felállítására nem az ipartörvény rendelkezése szerint bírálandó meg, hanem felállításuknál csakis közgazdasági szempontok mérvadóok.

A plajbász története. A plajbász nem is olyan régen boldogítja még a rajzoló embert. Még a XVI-ik században ólomból és cinkből készített rudcskákat használtak. Geszler svájci tudós volt az első 1565-ben, a ki grafitot használt a plajbászokhoz. Nagyobb mennyiségben akkor csak Angliában állították elő a grafit plajbász, mert akkor még másutt nem igen fódöztek föl grafit-bányákat. Itt tökéletesítették a plajbász anynyiban, hogy a kifűrészelt grafit rudcskákat tenyő vagy cédruzfával vették körül. Németországban ugyanezekkor egy másfajta plajbászt is találtak föl, mely szén és ólompörvegyülből készült. Németországban találták föl a plajbászkészítésnek azt a módját is,

mely most használatos, miután a grafit tömeges fűrészelése nem bizonyult praktikusnak. E szorint most plajbász keskenységű csatornába öntik a megfűrésztott grafit tömeget, melyet azután mepréselnek és kiégetnek. A kiválóan rajzolóra szánt plajbászoknál forró viaszot vagy zsirt kevernek a grafitúzh. A színes plajbászok anyagát főmőxvaddal, karminnal, indigóval fűsting meg. A plajbászgyártás főhelye most Nürnberg, ahol 26 plajbászgyár van, melyek évenként 250 millió plajbászt állítanak elő 8—9 millió marka értékben.

Magas jutalék mellett,

rövid próba idő után pedig fizetéssel, egy jó bizonyítványokkal ellátott szorgalmas férfi, szükséges házieszközök elárúsításai céljából, mint városi úgynök azonnal kaphat állást. Bővebben e lap kiadóhivatalában.

Rendőri hírek.

Lodjk Dávid adai pusztai lakos kárára f. hó 14-én 6 drb malacot 50 frt értékben ismeretlen tetten ellopott.

Balla János, lopás és súlyos testi sértelettel vádolt egyen a végtérágyalást megelőzőleg ismeretlen helyre távozva, nyomozandó és elfogatása esetére a legközelebbi királyi ügyészséghez kísérendő. Illetőségi helye B. Madaras, 34 éves, róm. kath., nő-, nagysága magas, testalkata közép, arca hosszúság, arczszíne egészséges, haja barna, homloka magas, szemöldöke gesztes, szeme sárga, orra, szája rendes, bajusza gesztes, fogából 3 előfog hiányzik, álla rendes.

Burkovits Lakatos Nándor 22 éves, római katolikus, nőten egyén, eltiloztatottat a fővárosból november 15-én illetőségi helyére Szabadvára.

NOVELLATÁR.

Ilona.

— Elbeszélés. Irta: Krausz Bernát. —

(Folytatás.)

— No mikor örvendünk önnél így? — kérde az öreg.

— Azt hiszem, hogy soha!

— Soha? — Hátha én mondanék önnek valamit?

— Szabadságában áll: meghallgatom.

— Vóln-e kedve nősülni?

— Igenis, nemis!

— Ha azt, a kit én gondolok, meglátja, — felelt az öreg — azt nem hiszem, hogy így felel.

— Ha azt, a kit én gondolok — felelt az ifju — megkaphatnám, akkor bizonyosan nem!

— Hát van valaki?

— Van és nincs.

— Nem értem; de igazán uram, ha biztosan még senkije sincs, én ajánlanék önnek egyet . . .

— Jögában áll.

— Hát megkezdhetem működésemet?

— Honnét való?

— Azt még nem mondatom meg; de rövid idő múlva megtudhatja.

— Tegyen a mit akar — felelt az ifju közönyösen, hisz őt már ugy sem érdekelte semmi.

— Tehát én irni fogok és akkor értesíteni fogom.

— Jó.

Ezzel a beszélgetésnek vége szakadt. A tizenet megérkezett a lakodalmás házhöz, hol csakamar ki-ki saját ismerősivel mulatásghoz látott.

Ifjukat még igen sokáig láthatnók magánosan a kertben, udvaron járkálni, a ki bizonyára már nem is gondolt az öreggel ép az imént tartott beszélgetésre.

„Mindennek vége — tépelődék magában — most már behatóm, hogy oktatlanág a levegő után kapkodni. És mégis lemondani nem tudok, nem bírok, nem lehet, — mit is kezdjek, hol kezdjek, merre forduljak? — Eh, bizzunk az időben . . .

Ez a gondolat eszébe juttatá Békésy uramat.

„Igen az időben; de nem Békésy uram

idejében — folytatá azután tépelődését — holnap, mielőtt hazá megyek, értésére adom; mely halaság is volt azokat a gondolatjeleket oda raknom, de ki is gondolhatott arra, hogy azok ilyen magyarázatra szolgáljanak okul!

Hogy meddig tépelődött így az ifju, arról most nem szólunk, elég az hozzá, hogy másnap csakugyan megírta, és el is küldte Békésy uramnak a következő levelet: „Igtiszt. uram! Mint leveléből olvasom, mult levelemben azok a gondolatjelek önnél félreírásra, illetőleg félmagyarázásra szolgáltatnak okot. Ismétlem tehát, hogy a reményről még egyáltalán nincs kedvem lemondani; de sem Fanny sem Ilka iránt! — (És itt sem mondott igazat.) — Mi röviden megérthetjük egymást!

En ott voltam önnél, véletlenül belátom családi titkukba, és gyermekeit önnél közelbő hoztam, — ígérem, hogy nálam minden felede van! Egyébként maradunk a régi jó barátok!”

Hogy aztán Békésy uram e levél vételekor mit csinált, arról hallgat a krónika; annyi azonban bizonyos, hogy nem dörzsölte a markát, és nem pödörte ki a buszját, hanem hogy a conditoreiban alá a fő ügteleit trappelésben, az igen könnyen elhihető.

III.

▲Z első.

„Öszel száll a golya madár keletre, De tavasszal vissza száll a fészékere Miro az a golyamadár vissza száll, Feleségem lesz ez a kis barna lány.”

Népdal.

Pár hét mulott az említett lakodalmól óta anélkül, hogy ifjunk eszményképéhez csak egy lépéssel is közelebb jutott volna. Marmár a lemondásnak adja magát és az agglégény életet választja, ha a véletlen közbe nem játszik.

Az öreggel tartott párbeszédre nem is gondolt már, midőn egyszer csak levelet kap tőle . . .

A levél röviden tudomására hozta az ifjunak, hogy az öreg, kivel a lakodalmol alkalmával csak ugy odavetölg beszélt, igéretét jón beváltani, és értesíti őt, hogy az érdekel helyről kapott feleletet, mely szerint a személyes bemutatás volna még hátra. Fölkéri tehát az ifjut, hogy erre vonatkozólag határozson, és erről őt postafordultával értesítse.

Az ifju sokáig késett a válasszal, végre mégis elhatározta erre is. Röviden kérdéstön az illetőknek lakhelyük iránt, és akkor határozni fog.

— Hátha, hátha! — gondola magában — ki tudja? — Nem-e lsten dolga az egész? — Eedig is ő vezette az ügyet — hátha! nátha? Olyan volt ez az ifju, mint egy vadász, ki minden bokorban nyulat véli pihenni

Az öreg a válasszal megint annyi ideig késett, hogy ifjunk a jövőről való álmadozásai között egészen el is felejté, hogy feleljen neki.

Igy vagyunk majdnem mindennel a föld kerekéségén. Sokszor a jövőben keressgélünk, és azt nem vesszük észre, hogy a jelen előttünk áll a szerencsével.

Ifjunk is folytonosan a jövőről álmadozott . . . Így találta őt Méhes bácsi is, ki egyszer csak rá rontott, hogy „jó lesz hát egyszer egymást megértenünk!”

Az ifju nagyot bámolt az öregre, mert Méhes bácsi ugyan az ur, kivel a lakziban beszélt, azután közönyös beszélgetést kezdett vele.

Csakhamar azonban jöttének cseljára ért az öreg: „Hit mi lesz? Megy-e fiatal barátom? — Várják ám a jövő hetén!”

— Hová?

— Hát — lánynézöbe; oda a hová mondatam.

— Azaz, hogy tán most akarja megmondani, hogy hová?

— Igen, V . . . . ra.

— Micsoda? — V . . . . ra? — tört ki az ifju — igen — igen — azaz — talán elmegyek.

Az öreg nem vette észre a zavart,

melyet az ifju a helynévnek hallásakor elárult.

— Talán? — De nékem biztos felelet kell adnom.

— Nos, írja meg, hogy ott leszek. — Az idő mult, a kitözött határnap is elmúlt, az ifju még sem mozdult. Nem vitte rá a lelke, hogy fészékéből addig kimozduljon, míg „róla” valami bizonyosat nem tud. Ez a „fölszemveszi“-féle magyarsálet aztán az öreg Méhes bácsit is annyira dühbe hozta, hogy lemondott közvetítől álmadozásáról.

Most tehát az ifju még egy köztövitőve sem dicsékedheték — annál kevésbé egy előre tett lépésel.

Körülböl fel esztendő mulhatott el ilyen szélsécsendben, midőn egy levél ismét mozgavarta azt.

Az ifju, a mint kezébe vette a levelet, egy pillantást vetett a postabélyegre, azután mohón szakította azt föl. A levél V . . . . ról érkezett, és tartalma körülböl a következő volt: Igen tiszt. ismeretlen ura! Körülböl 3 hónap levezetem egy bizonyos Méhes nevű öregg ural egy házassági ügyben; de az oly titkot csinált abból, hogy sem ifju nevét, sem állását nem tudhattam meg tőle; igérete is egyszer, hogy az ifju meg fog jel-nni nálam, de miután ez is elmarad, általában kagytam az egészsel. Ma véletlenül találkoztam az öreggel, és megtudtam, hogy ez az ifju Ön, és tudakozásomra más forrásokból az ön személyeségét, képzettségét illetőleg olyan felvilágosítás nyertem, mely önnök dicséretére is előnyére szolgál. Én nem vagyok köztövitő, de Önt a leírások után annyira megszerettem már ismeretlenül is, hogy egyik legjobb barátomnak lennyát, kirol most előleg legyen annyit mondanom, hogy ő egy valódi gyöngye a női szépségnek, kellemek műveltségnek és ércnyek, ajánlom önök. Ha meg akar szavaim igazságáról gyözödni, látogassa meg bármikor ismeretlen jó barátját

Erdöst.

(Vége köv.)

Felolás szerkesztő és kiadó-laptulajdonos:

Dr. MOLNÁR GYULA.

Nyiltér:*)

A bodzafapuska.

Egy pár komoly szó a „kurai magyar tanítókhöz.”

Hogy mennyire vihet valakit a buzgó-ság, azt a „kurai magyar tanítók” kézzel foghatólag bebizonyították.

Szept. 12-én jelenik meg egyik vidéki újságokban egy cikk, mely azt mondja, hogy a kurai tanítóknak egyik főhíbjája a kortes-politika, és a „kurai magyar tanítók” 8 hétig háborogtak, forrnak, míg végre nov. 7-én meg is kezdik buzgó puszkásukat.

Azon merész állítás tölem származott; nem feltétlem kimondani, mert igazságáról meg vagyok gyözödvé, és ennek igazolásul nevetem sem feltétlem alája irni!

És mit tettek erre a kurai magyar tanítók? — Orrtak forrtak, és a hal csak lehetett előzőval személyemet, vállalommat ócsárolták.

Egy alkalommal egyikkel az utcván találkoztam és megszözlöttem, hogy azon cikk mely semmi mást nem tartalmaz, mint a hazóli-házra jaro vagyis kilicselöl politikának, korteskedésnek eltilését, a legtavoból sincs ellenük irányozva, és az hogy a ö müködésükrol e tekintetben nincs is tudomásom!

No volt mit hallanom! Istöcny, meg Istöcny és urja Istöcny!

E valáras azután háta fordítottam igen tisztelt kártastrannak, és most már hátrazottan őket is értelettem azon cikkeumben, miután azt magukra veték.

Hosszas 8 heti tépelődés után végre elkészült a bodzafapuska, melylyel ellenem meg is kezdtek a közcögyölnök lövödözését.

Megjelent hát végre a replika, melynél különbet még aighs láttunk, mióta a vitakozást föltalálták. Bizony kevesebb idő is elég lett volna annak megírására, de ha már 8 hétig fött benne a fejük, lassák a baklövéseket, és diszvonásokat is, melyeket abban napfényre hoztak.

Nézük csak mit mondatam én, és akkor lássuk, mi bántotta meg a „kurai magyar tanítókat,” hogy oly dühös kifakadásra ragadtattak.

Szórl-szóra így áll az én cikkemben: „Az első hiba, melyben a legtöbb tanító szenved, az — politika. Semmiféle politikai mozzanat el nem mulhatik anélkül, hogy a tanító — mint azután mondani szokták — ne legyen a kolompós, vagy legalább is a

*) E rovart alatt közöltékert nem vállal felelősséget a Szerk.

